

אסורה, אבל הוצאה לצורך אוכל נפש מותרת, כי ההוצאה היא כשאר מלאכות, שהותרו ביום טוב לצורך אוכל נפש.

ולדעת בית הלל – אין ערוב והוצאה ליום טוב כמו לשבת, כלומר, **מלאכת הוצאה נאסרה בשבת בלבד, ולא ביום טוב**, וראיה לכך מדברי הנביא ירמיה, "וְלֹא תוֹצִיאוּ מִשָּׂא מִבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת וְכָל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ וְקִדְשְׁתֶּם אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם" (ירמיה י"ז כ"ב), כלומר, דווקא ביום השבת "לא תוציאו מִשָּׂא מִבְּתֵיכֶם", אבל ביום טוב הדבר מותר, **ולכן מותר להוציא ביום טוב גם שלא לצורך אוכל נפש**.

ולפי דברי רבה, הכל מודים, שמלאכות שנאסרו, לא הותרו אלא לצורך אוכל נפש, אבל כשאין בדבר צורך אוכל נפש, הן אסורות.

ולכן, לדברי רבה הכל מודים, שמי ששחט עולת נדבה ביום טוב, לוקה על כך, כי אף שהותרה שחיטה לצורך, לא הותרה שלא לצורך, ועולת נדבה אין היתר לשחטה ביום טוב.

ג. נחלקו אם מתוך שהותרה לצורך הותרה גם שלא לצורך.

רב יוסף לא קיבל את דברי רבה הנ"ל, שכן אם דעת בית הלל, שהוצאה לא נאסרה כלל ביום טוב, היה להם לומר, שאפילו אבנים מותר להוציא ביום טוב, שהרי כל איסור טלטול מוקצה הוא גדר למלאכת הוצאה^א, ואם לא נאסרה הוצאה, אין לאסור שום טלטול. ומתוך כך שהתירו רק טלטול קטן לולב וספר תורה, על כרחך מודים הם שנאסרה הוצאה ביום טוב^ב, וסיבה אחרת יש מדוע הוצאת קטן ולולב וספר תורה מותרת.

לדעת בית שמאי – כשהותרה הוצאה [ושאר מלאכות] **לצורך אוכל נפש, רק לצורך זה הותרה, ולא לצורך אחר**, ולכן כל שאין ההוצאה לצורך אוכל נפש היא אסורה.

ולדעת בית הלל – כשהותרה הוצאה [ושאר מלאכות] **לצורך אוכל נפש, מתוך שהותרה**

לצורך. לכן נראה להר"ר חיים כהן, דגרסינן ערוב הוצאה בלא וי"ו, והכי פירושו, אם אסור הוצאה מעורב בו בין שאר מלאכות, אף על גב שהיא מלאכה גרועה, ואם שייכא אסור הוצאה אם לא קמפלגי. ומיהו יש לישב דגרסינן שפיר ערוב והוצאה, דצריך ערוב שיוכל להוציא דברים שאינן לצורך יום טוב כלל. [תוס'].^א

^א ומה שלא גזרו על כל טלטולים, אפילו על אוכלים וכלים, משום דאין גוזרין גזרה על הצבור אלא אם כן רוב צבור יכולין לעמוד בה. [רש"י].

^ב וירמיה היה מזהירן על השבתות שהן חמורין והלואי ישמעו. [רש"י].